

DANYI ZOLTÁN

Lincoln Continental

1

A lift halk zöttyenéssel a portára ért, az ajtó kinyílt, de mielőtt kilépett volna, a zsebeit tapogatta, valamivel mégiscsak illene letakarni a szart, gondolta, egy papír zsebkendővel vagy egy összegyűrt jegyzetlappal, de sajnos hiába tapogatta magát, mert még csak zsebet se talált ezen a pizsamagatyán, és akkor kiszállt a liftből, az ajtó felé indult, a padlón rongyok, üvegek, csikkek heverték szanaszéjjel, próbálta kikerülni őket, vagy óvatosan félretolni a lábával, azután lehajolt, egy rongyot felcsípett a földről, és a lift sarkába dobta.

2

A kórház előtt kékeslila fák nyúltak a magasba, jegenye vagy juhar, és beleszagolt a gyantaszagú reggelbe, de már annyira éhes volt, mintha napok óta nem evett volna, úgyhogy csak a török kajálda járt a fejében, ahol rendszeren megreggelizhetne, mondta a klosárnak, és akkor a fekete gerendákra emelt síneken elzörgött felettük az első U-Bahn, szóval mielőbb keresni akart egy törököt, és elindult az épület mellett, balra vagy jobbra, mindegy, és így talált rá a veteményeskertre, mondta, néhány lépésnyi hosszú és néhány lépésnyi széles kertecske, térdig érő lécekkal körülvéve, hagyma, paradicsom, paprika, borsó, mondta, és akkor átlépett a léceken, egyenesen a paradicsombokrok közé, és leszakított két paradicsomot, a gyűrött pizsamanadrágba törölte, és egy pillanat alatt megette mind a kettőt, aztán még egyet leszakított, és azt is megette, majd pedig elkezdett keresgélni a paradicsombokrok mellett, hátha talál egy sárgarépát, mondta, napok óta szeretett volna enni egy sárgarépát, de ezek a fritzek nem adtak neki egy falatot se, mondta a klosárnak, és amikor a paradicsombokrokon túl megtalálta a sárgarépát, letérdelt elé, és ujjaival kaparta ki a földből, de nem nagyon kellett kaparnia, mert könnyen kijött, a föld puha volt, és egymás után szedte ki a zsenge sárgarépákat a földből, és csak tömte magába, mondta a klosárnak, hangosan ropogtatta a sárgarépát, és karalábét is talált, a fogával pucolta meg, és már nem gondolt a törökre, hanem szépen megreggelizett a kórház veteményeskertjében, mondta, és akár vissza is mehetett volna a szobájába, feltéve, hogy megtalálta volna a szobáját, de biztosan megtalálta volna előbb vagy utóbb, végül is csak fel kellett volna menni a lépcsőkön, és minden emeleten benézni a lifttel szembeni tárolóba, és ahol a telehugyozott vödröt találná, az lenne az ő emelete, mondta, a szobaajtót pedig nyitva hagyta, a többi ajtó csukva volt a folyosón, csak ez az egy maradt nyitva, szóval könnyen megtalálhatta volna a szobát, ha-

csak az ajtó közben nem csukódott be, mondta a klosárnak, aki félredőlve horkolt a padon, mivel most jut eszébe, hogy az ablak is nyitva maradt a szobában, az ápoló nyitotta ki, és ő is úgy hagyta, amikor kiment, éppenséggel tehát könnyen meglehet, hogy a huzat időközben már becsapta az ajtót, vagy az is lehet, hogy az ablakot csapta be, mert a huzat iránya kiszámíthatatlan, mondta, de ha be is csapta az ablakot, bezárni mégse tudta, és ha a huzat iránya megfordul, akkor az ajtót csapja be, az ajtó viszont bezáródik, mondta, a zár nyelve ugyanis bekattan a résbe, magyarázta, ilyen a zárszerkezet, és akkor az ajtó már csak kulccsal lesz nyitható, mivel kívülről csak valami henger alakú izé van kilincs helyett, úgyhogy hiába menne vissza a lépcsőkön, gondolta, és hiába találná meg a telehugyozott vödört a tárolóban, a szobaajtó már zárva lenne, kulcs meg csak az ápolónál van, mondta, de a csukott ajtók közt különben se tudná kiválasztani, hogy melyik az ő szobája, az összes nyavalyás ajtó egyformán néz ki azon a kurva folyosón, nincs rajtuk szám, nincs semmilyen jelzés, tulajdonképpen fogalma sincs, hogy az ápolók mégis hogyan igazodnak el, de mindegy, mondta a klosárnak, mert miután telezabálta magát paradicsommal és sárgarépával, már nem akart visszamenni a szobájába, így is túl sokáig heverészett a kórházban, tovább nem vesztegetheti az időt, és még csak elmeséli ezt, aztán már megy is, mielőbb ki kell jutnia a reptérre, mondta, szóval miután megreggelizett, a veteményesen keresztülvágván ment tovább a kapu felé, és közben letaposott néhány paradicsomot meg hagymát, de a ritkuló fákon túl már látta a kaput, és amikor a következő percben az épülethez ért, akkor vált számára világossá minden, abban a pillanatban villant az agyába, hogy miről is van szó, mondta, mert az épület végében székek és padok sorakoztak egészen a fáig, jegenyék vagy juharok voltak, esetleg nyárfák, azok a székek és padok a fűben pedig egy afféle nyári mozi nézőterét képezték, mondta a klosárnak, aki most félálomban felhorkant, de ő zavartalanul folytatta tovább, hogy az épület oldalára meg egy hatalmas vetítővászon volt kifejlesztve, és akkor neki rögtön, abban a minutumban kitisztult a feje, mondta, vagy jó, ez túlzás, hogy abban a minutumban, de azért elég gyorsan összeállt a kép, hogy előző nap, amikor a hosszú sétától elcsigázottan a kórházhoz ért, akkor a kertben épp egy filmet vetítettek, a közönség székeken és padokon ült, maguk közt szólva egy elég szedett-vedett népség, tette hozzá, és már meglehetősen oldott állapotban voltak, hippik vagy ilyesmi, mondta, italoztak és filmeztek a kórház kertjében, és a *Szarvasvadász* ment, vagy talán a *Taxisofőr*, nem merne megesküdni rá, hogy melyik, de valamelyik a kettő közül, és először zavarba jött, mert arra gondolt, hogy talán egy zártkörű rendezvény kellős közepébe csöppent, vagy valami különleges baráti összejövetelére, mondta, de a hippik nem foglalkoztak vele, iszogattak és filmeztek, szóval jól elvultak, és akkor ő egy ideig csak állt, és nem tudta, mi legyen, de mivel senki nem kérte a belépőjegyét vagy a meghívóját, végül leült az egyik székre, és elkezdte nézni a filmet, valószínűleg a *Szarvasvadász* lehetett, de mindegy, a lényeg, hogy elkezdte nézni, és a biztonság kedvéért fél szemmel a társaságot is figyelte, hogy ne érje váratlanul, ha valaki mégis odalép hozzá, és kellemetlen kérdé-

seket tesz fel, vagy mindenféle kérdezősködés nélkül egyszerűen csak kitessekeli, mondta, de az igazság az, hogy senki le se szarta, a hippik jól elváltak az italukkal meg a cigijükkel, úgyhogy nem kellett volna semmitől se tartania, és egy idő után már nem is gondolt rá, hogy esetleg kitehetik a szűrét, mert minden jel arra utalt, hogy egy békés társaságba került, mondta a klosárnak, és aztán egyre nyugodtabban nézte a filmet, szép lassan elmélyedt benne, a lábait is kinyújtotta, mivel sajogtak már a térdei a sok járkálástól, napok óta járta az utcákat, kora reggel kezdte és megállás nélkül ment késő estig, csak a töröknél állt meg néha, hogy bedobjon néhány falatot reggelire vagy uzsonnára, de ott se ült le, a pultnál falta fel a kebabot meg a grízes baklavát, és aztán folytatta a járkálást, úgyhogy amikor erre a nyári mozira rátalált, már meglehetősen fáradtnak érezte magát, érthető tehát, hogy elszunnyadt filmnézés közben, illetve, tette hozzá, az igazság az, hogy nem csak elszunnyadt, hanem minden bizonnyal el is aludt rendesen, mert amikor felriadt, a vetítövászon már fehéren világított a kórház falán, Robert de Niro nem volt sehol, az ég pedig erősen alkonyodott, és akkor megint úgy érezte, hogy remeg alatta a föld, vagyis hogy már megint földrengés van, mondta, csakhogy ezúttal nyilvánvalóan tévedett, mert szó nem volt semmilyen földrengésről, csak egy raszta frizurás csávó rázogatta a térdét, és egy fél üveg sört nyújtott felé, mondta, szóval így valahogy kezdődött ez a dolog a kórházban, mert amikor reggel az üres padok közt találta magát, és a fűben meglátta a sörösüvegeket, a falon pedig a vetítövásznat, akkor elég gyorsan kitisztult a kép, mondta a klosárnak, és a fekete állványzatra emelt síneken elzörgött felettük egy újabb U-Bahn, ezért egy rövid szünetet tartott, majd azzal folytatta, hogy az a raszta gyerek a térdét rázta és sörrrel kínálta, ő pedig jó nagyot húzott az üvegből, mert szomjas volt már, és ez a sör nagyon jólesett, mondta, és amikor vissza akarta adni az üveget, a raszta gyerek csak a fejét ingatta, és mutatta neki, hogy igya csak meg nyugodtan az egészet, de ő közben kapcsolt, hogy nem, dehogyis issza meg, mert a sörtől még jobban felfújódik, és aztán egész éjszaka rosszul lesz, úgyhogy „nein, nein, danke”, mondta a raszta gyerekeknek, és nyújtotta vissza az üveget, de az egyre csak ingatta a fejét, hogy „doch, doch”, igya csak meg, és ez így ment egy darabig, egyfelől „nein, nein, danke”, másfelől pedig „doch, doch”, szóval hogy igya csak meg, de végül eszébe jutott, hogy mit kell mondania, „danke sehr schön, aber das Bier nicht gut, macht mir Luftballon”, mondta, és úgy tűnt, hogy a raszta gyerek megértette végre, mert vigyorogva fordult a mellette guggoló másik sráchoz, mert már többen is voltak körülötte, hárman vagy négyen, mondta, és az első raszta megint odahajolt hozzá, és egy parázsló cigit nyújtott felé, ő persze rögtön tudta, hogy miféle cigi ez, mert a szagát már korábban érezte, és mivel nem akart újabb csalódást okozni nekik, elfogadta, és többször egymás után mélyen beleszívott, mondta, és a végén persze a sört is megitta, nem csak a megkezdett üveget, hanem még kettőt vagy hármat, és lehet, hogy ez volt az, amit nem kellett volna, mondta a klosárnak, de hát mi mást tehetett volna, ha egyszer annyira megszomjazott a fűtől, hogy csak nyelte és nyelte a sört, ráadásul a zene is megszólalt, és rög-

tön felismerte, az egyik ismert szám volt valamelyik Kusturica-filmből, a vetítívászson továbbra is fehéren világitott, csak ez a filmzene szólt, nem tudja, hogy melyik Kusturica-film zenéje, nem az *Underground*-é, hanem valamelyik másiké, de mindegy, mondta, a Kusturica-filmekért nem rajongott különösebben, a kórházkertben viszont, mivel teljesen váratlanul érte, eléggé szíven ütötte ez a zene, talán mert éppen azt hozta ismét felszínre, ami elől futni próbált, azokat a mindent lecsupasztító, mindent kicsontozó éveket, amelyek nem tudtak vagy nem akartak véget érni azóta se, mondta a klosárnak, persze lehet, hogy csak a fű vagy az alkohol baszott ki vele, mondta, de a szeméből akkor már kicsordultak a könnyek, és a mellét elkezdte rázni a zokogás, nagyon mélyről szakadt fel valami nagyon sajgó, és ettől a körülötte guggoló raszta gyerekek arcáról is eltűnt a mosoly, és csak nézték, hogy akkor most mi van, mi a fene baja van ennek a szerencsétlen ipsének, mondta, végül az egyikük egy rózsaszín tablettát vett elő, és ő azt hitte, hogy fájdalomcsillapító, úgyhogy bevette egy pófa sörrel, na és ez volt az, amitől egyszer csak elkezdett fehéredni a kép, fehéredni és tágulni, mondta, olyan volt, mintha a mozivászson nőtt volna egyre nagyobbra és nagyobbra, és lassan már ez a vakító fehér vászon ragyogott mindenhol... és aztán sokáig, sokáig nem látott mást, csak ezt a fehéren ragyogó, üres vásznat, mondta, és valószínűleg a raszta gyerekek vitték fel végül az egyik szobába, és ők adták rá ezt a pizsamagatyát, majd pedig lefektették az ágyra, ami pedig hajnalban történt, miután úgy-ahogy magához tért, arról már mesélt, mondta a horkoló klosárnak, először telehugyozta a vödröt, azután odaszart a lift sarkába, végül pedig megreggelizett a veteményeskertben, mondta, és mielőtt elhagyta a kórház udvarát, a kapuból még egyszer visszanézett, az ég acélszürkén derengett a kékeslila fák felett, és volt ebben valami vonzó, de mindegy, mondta, lassan mennie kell, és még csak elmeséli az amerikai nagykövetséget, azután indul, mert korábban például azt se tudta, hogy hol található az amerikai nagykövetség Pesten, és ha tippelnie kellett volna, akkor nem Pestre, hanem Budára szavaz, mondta, az egyik utolsó pesti kirándulásán viszont egyszer csak az amerikai követség előtt találta magát, mondta a horkoló klosárnak, tulajdonképpen egy kurvát keresett, vagy finomabban szólva egy masszőr lányt, akinél többször megfordult régen, amikor még jól keresett a benzinkúton, de aztán hosszú ideig nem járt nála, és amikor legutóbb felhívta, hogy időpontot kérjen, kiderült, hogy a lány már nem ott lakik, ahol régen, hanem elköltözött a Hold utcába, és közben a tarifája is megemelkedett, de a régi barátságukra való tekintettel neki továbbra is a korábbi összegért állt a rendelkezésére, de csak a délelőtti órákban, mivel a délutánokat már előre lefoglalták a diplomaták, mondta a lány, ez a Hold utca ugyanis, magyarázta a klosárnak, a kormányzati negyedben található, minisztériumok, pénzintézetek, központi hivatalok és nagykövetségek környékén, tette hozzá, de hogy rátérjen a lényegre: a masszőr lányhoz igyekezett aznap délelőtt, és mivel nagyjából tudta, hogy merre van a Hold utca, hogy tehát valahol a Parlament, a Nemzeti Bank és a Szent István kápolna háromszögében, ezért nem kereste meg a térképet, hanem elindult arra, amerre emlékei szerint lennie

kellett a Hold utcának, de azután mégse találta, és ettől egy kicsit zavarba jött, mondta, az egyik sarkon balra fordult, a másik sarkon meg jobbra, később megint balra, majd pedig megint jobbra, és csak kereste a Hold utcát, de nem találta, és már majdnem úgy érezte, hogy eltévedt, amikor egyszer csak az egyik utcában azt látta, hogy egy masszív acélkerítés kapuja szétnyílik, és egy nagy, széles amerikai kocsi kanyarodik ki az utcára, egy Lincoln Continental vagy valami hasonló, mondta a klosárnak, igazából nem nagyon ért a kocsikhoz, pláne az amerikaiakhoz, de az a magas acélkerítés már önmagában véve is elég szokatlan volt, mert nemcsak a házat, hanem a ház előtti teljes mellékutcát elzárta a forgalomtól, de ha lehet, a kapun kigördülő autó még jobban meglepte, mert közvetlenül mellette fordult el jobbra, és így tisztán láthatta a két kis amerikai zászlót, amely a kocsi orrának a két sarkán lengedezett, és csak nézte a szép vörös sávokat, meg a bársonyos, mélykék mezőt az ezüstfém csillagokkal, mondta, miközben ez a Lincoln Continental elkanyarodott jobbra, majd pedig lassan, méltóságteljesen, mint valami szárazföldi bárka, hangtalanul elgurult mellette, és mielőtt a kapu súlyos szárnyai újra összezárultak volna, éppen annyi ideje maradt még, hogy bepillantson az acélkerítéssel elzárt területre, és akkor az egyre szűkülő résen át meglátta az amerikai nagykövetség bejáratát, és ez az egész olyannak tűnt, mintha nem is egy követség, hanem egy erődítmény lenne, mivel az első kerítés mögött egy valamivel alacsonyabb kerítés is volt, közöttük pedig vastag karmok meredtek elő az aszfaltból, amelyeknek a mozgása össze volt hangolva a kapukéval, és ahogy a kapuk nyíltak vagy csukódtak, úgy emelkedtek ki vagy süllyedtek vissza az aszfaltba ezek a hegyes karmok, mondta a hangosan horkoló klosárnak a Skalitzer és a Lübbener utca sarkán, legbelül pedig, folytatta, az acélkapukon és a vaskarmokon túl, egy homokzsákokkal körülvett katonai őrbódét látott, mellette egy terepszínű egyenruhát viselő amerikai katonával, aki épp ebben a pillanatban fejezte be a szalutálást, mondta, és akkor a kapu bezárult, és a magas acélkerítés elzárta a kíváncsi tekintetek elől az amerikai nagykövetség erődítményét, mondta, és már csak a két magyar rendőrt lehetett látni a kerítés mellett, akik persze nem sok néznivaló akadt, úgyhogy tovább indult, hogy megkeresse a Hold utcát, és nem sokkal később meg is találta, de elkésett, és a lány már nem nyitott ajtót, hiába csengetett háromszor vagy négyszer, nem kapott választ, mondta, és a történethez még csak annyi tartozik, hogy visszafelé menet, miután elhagyta a kormányzati negyedet, de még mindig a belvárosban, egész pontosan az összehugyozott és kutyaszáros Jókai utcában Perényi Miklóst, a gordonkaművészt ismerte fel a járókelők között, aki már jó messziről kivált a többiek közül, egyfelől azért, mert lassabban jött, másfelől meg azért, mert valahogy másképpen lépkedett, mint a többiek, mondta, és ha valamilyen hasonlatot kellene találnia, akkor úgy fogalmazna, hogy Perényi úgy ment végig az összekoszolt Jókai utcán, mintha egy hegyi úton, egy tisztáshoz vezető erdei ösvényen járna, mondta a klosárnak, és amikor elhaladtak egymás mellett, akkor egészen közélről látta Perényi szemét, ezeket a fáradt, szomorú kék szemeket, és akkor egy életre belevésődött ez a különös szomo-

rúsággal teli, mégis végtelen nyugalmat sugárzó tekintet, mondta, miközben könnyen lehet, hogy éppen ez a nyugalom szülte a szomorúságot, amelyet Perényi szemében látott, és amikor elmentek egymás mellett, mondta, akkor ő megállt, megfordult, és sokáig nézett Perényi után, nézte a távolodó, szép alakját, a sötétszürke, kissé már megkopott szövetkabátját, és a nagy, kékeslila csellótokot a hátán, amely egy fejjel kimagasodott az emberek közül, és percek múlva is látható volt, amikor már Perényi alakja eltűnt a vállak, fejek, karok sűrűjében, és akkor arra gondolt, hogy eredetileg zenész akart lenni ő is, csak azután máshogy alakultak a dolgok, mondta, a kékeslila csellótokról pedig eszébe jutott a Parker tinta, amelyet valamilyen az 50-es években gyártottak Amerikában, és amelyet néhány héttel azelőtt talált egy újvidéki antikváriumban, és persze azonnal izgalomba jött, mondta, egyrészt a kékeslila szín, másrészt az 50-es évek, harmadrészt pedig Amerika miatt, nem mintha a Parker nem gyártana ma is tintát, csak hát a mai tintáknak már nem sok köze van azokhoz, amelyeket az 50-es években gyártottak, mint ahogy a vas-karmokkal és acélkerítésekkel védett Amerikának sincs túl sok köze az 50-es évek Amerikájához, amelyet még a szabadság bajnokaként ünnepeltek, mondta a klosárnak, aki nagyot horkantott, azután egyenletesen lélegzett tovább, ő pedig azzal folytatta, hogy ennek ellenére a legutóbbi délszláv háborúk idején is sokan az amerikaiakban bíztak, és tőlük remélték, hogy majd békét teremtenek valahogy, mondta, és ami azt illeti, ebben nem tévedtek nagyot, mert ha sokáig kellett is várni rájuk, de azután mégiscsak az amerikaiak vetettek véget a háborúnak, legalábbis ami a mészárlásokat és a kivégzéseket illeti, mondta, ettől eltekintve viszont neki továbbra is úgy tűnik, hogy azok a mindent kizsigerelő, mindent csontokig fosztó évek azóta se tudtak befejeződni, mondta, és éppen emiatt határozta el, hogy Amerikába megy, mert ő most már végleg be akarja fejezni, végleg le akarja zárni ezt a kurva háborút, mondta, miközben persze fogalma sincs, hogy pontosan mit is jelent az, hogy „eljutni Amerikába”, de kezdetnek elég volt az is, hogy az újvidéki antikváriumban megvette az 50-es években gyártott Parker tintát, és amikor a tintával a zsebében kilépett az üzletből, egy kicsivel máris könnyebbnek érezte magát, mert elképzelte, hogy milyen lesz majd ezzel a tintával írni az amerikai füzetbe, mondta, korábban a bordó füzeteket kedvelte, és hetekig vagy hónapokig vadászott sima lapú bordó füzetekre Pesten, de ennek már vége, most már csak egy sima lapú fehér füzetet szeretne, egy amerikai fehér füzetet, mondta, és tulajdonképpen jó lett volna még elszívni egy cigarettát, de már indulnia kell, siet a Tempelhofra, hátha sikerül elcsípni egy teherszállítót, amellyel Amerikába mehet, mondta, mert csak egy amerikai katonai teherszállítóval lehet elvinni a terhet, amelyről itt szó van, mondta a klosárnak, és egy zavaros mosolyféle is megjelent az arcán, az első mosoly azóta, hogy Berlinbe érkezett azzal a török gástarbeiterrel.

3

A fűben térdepelt és a kezére támaszkodva előredőlt, egy vörös folt, valami tévedés, valami hiba a képen, egy vörös ruhás nő a végtelen füves térség egyik szegletében, végtelen, vagy inkább elég nagy ahhoz, hogy végtelennek lássuk, persze csak akkor, ha nem vesszük figyelembe a fákat, és távolabb, a fák mögött azt a néhány házat, mondta, hiba vagy tévedés, egy vörös folt a fűben, már messziről látta, pedig a fű lábszárig ért, az utóbbi időben mintha elhanyagolták volna a kifutópályát, és csak járkált le-fel a lábszárig érő fűben, a harmat vagy az eső még nem száradt fel, úgyhogy olyan volt, mintha a harmatos fűben mosott volna lábat, mondta, a fűben térdeplő asszonyt csak később vette észre, egy virító foltot látott a tájkép szélén, de nem foglalkozott vele, tovább járkált le-fel meztelen lábbal, persze nem hagyta nyugodni az a vörös folt, és közelebb ment, majd pedig még közelebb, és azt látta, hogy valaki elmélyedten matat a fűben, és amikor már egészen közel ért hozzá, a nő egyszer csak felnézett, mélyen barázdált arca volt, csaknem ijesztő szemekkel, mondta, de nem őrá nézett, hanem valahova a távolba, azután megint előrehajolt, és tovább kaparászott valamit a nedves fűben, a ruhája olyan volt, mint egy hálóing, vagy inkább egy régi kosztüm, a kezében meg egy kisolló volt, mondta, és amikor felfogta, hogy mit csinál ez a nő a fűben, akkor arra gondolt, hogy vagy ez a nő, vagy pedig ő maga hibbant meg, és önkéntelenül kicsúszott a száján, hogy „Was für eine idiote Projekt ist das?“, de az asszony mintha meg se hallotta volna, csak nyírta tovább a fűvet, és tulajdonképp ennyi történt, mondta, és kinézett a vonat ablakán, az a hibbant nő kisollóval nyírta, nyirbálta a fűvet, vörös hálóingben, egy ideig nézte, ahogy dolgozik, végül sarkon fordult, ott hagyta a nőt a fűben, és a hangárok felé igyekezett, mert egy istenért nem akart beletörődni, hogy megint kibasztak vele, úgyhogy átszelte a harmatos kifutópályát, és a hangárok felé sietett, hogy végre elhúzzon innen a gecibe, és itt hagyja ezt a nyavalyás Európát, mondta, és kinézett a vonat ablakán, az asszony a kezére támaszkodva előrehajolt, és egy kisollóval nyírta a fűvet, messziről csak egy vörös maszat, egy hiba a képen, a kifutópálya felett az ég acélszínű volt, acélkék vagy berlini kék, a távolban pedig fákat látott, és egyre csak le-fel járkált a harmatos fűben, harmat vagy eső, ki nem szárja le, mondta, és annak az asszonynak fekete szemei voltak, mint egy éjszakai állatkának, de nem őrá nézett, hanem valahova mellé vagy mögé, esetleg föl az acélkék égre, a vörös ruha meg talán ünnepi kosztüm lehetett egykor, mondta, és ami azt illeti, halványlila gőze sincs, hogy honnan jött neki annak idején az ötlet vagy a sugallat, hogy ha majd menekülnie kell, akkor egy fehér vitorlázó repülővel hagyja el az országot, mert ez már a mítingek előtt is megfordult a fejében, mondta, és azután jöttek a nemzeti lobogók, és jött a nagy szerb igazság, a menekültek pedig kígyózó sorokban vonultak minden irányban, szóval ha nem szívatták volna meg a vitorlázó repülői tanfolyamon, akkor már régen elhúzott volna innen a picsába, mondta, és sokáig nézett kifelé a vonat ablakán... pedig már csak az utolsó matrica hiányzott, de ezt az egyet sehogyan sem tudta megszerezni, Emerson Fittipaldiból huszonnégy volt, Alain Prostból harminc-

kettő, Nelson Piquet-ből viszont nem volt egy se, és hiába próbálta meg elcsereálni vagy elnyerni, nem sikerült, az egyiküknek volt ugyan egy felesleges Piquet-je, de csak harminc Ferrariért akarta odaadni, ami képtelenség volt, a Ferrari ugyanolyan ritkaságnak számított, mint a Piquet, mondta, pedig ez a gyerek volt az egyetlen, aki már régen teleragasztotta az albumát, mivel az apja a németeknél dolgozott, és egy rakás Formula 1 képet vett neki, amikor hazajött szabadságra, úgyhogy rengeteg felesleges matricája volt, de nem adott senkinek, pedig neki már csak a Nelson Piquet hiányzott, és nem akarta elhinni, hogy ezen az egyetlen képen bukik meg minden, hetekig vagy hónapokig bosszankodott ezen, mondta, végül azután megfeledkezett róla, mint annyi minden másról is, és csak néhány napja jutott megint eszébe, amikor az egyik kreuzbergi antikváriumban ugyanilyen kiragasztós albumokra bukkant, habár ezek nem a Formula 1, hanem az 1978-as és az 1982-es futball világbajnokság albumai voltak, és ő annak idején, amikor ezek a focialbumok megjelentek, magasról leszarta őket, Nelson Piquet miatt ugyanis addigra már elment a kedve ettől az egésztől, mondta, az antikváriumban viszont megint eszébe jutott minden, és teljesen izgalomba jött, mivel arra gondolt, hogy esetleg a Formula 1-es album is megvan valahol, és attól kezdve napokig csak az antikváriumokat járta a környéken, és az igazság az, hogy tulajdonképpen aznap is ezt a hiányzó matricát kereste, emiatt róttá az utcákat, és egyszer csak ott találta magát abban a kerti moziban, mondta, ahonnan másnap vagy harmadnap indult el a reptérre, és amikor odaért, szinte lélegzetállító volt, ahogy a kitért szárnyú sasmadár elé állt, lélegzetállító vagy inkább impozáns, de csak egy percig tartott az egész, mert a hangárok üresek voltak, üresen tátongott egytől egyig mindegyik, vagyis megint átverték, megint kiszúrtak vele rendesen, mivel egy kibaszott papírrepülő se indult innen többé, és nem landolt már ezen a repülőtéren semmi, csak a harmat vagy az eső, szóval a Luftbrücketervnek annyi, mondta, és ásított egyet, kurva nagy baromság, hogy nem lehet elhagyni ezt a szaros Európát, ahol a gyárakat kivezényelik, hogy burekot egyenek a mítingeken, azután meg egy telefüstölt kocsmában éljék le az életüket, mint egy körülmetélt éjszakai állat, gondolta, szóval el kellett volna már húzni innen a gecibe, „Was für eine idiote Projekt ist das!”, mert kitömött madarak állnak a határ mindkét oldalán, és az egyikken kék betűkkel az áll, hogy Granica, a másikon meg zöld betűkkel, hogy Államhatár, úgyhogy szopják le mindkét oldalról a kék eres farkát, mondta ásítózva, ez a nagy szerb igazság, amitől összeszarják magukat a vég nélkül vonuló menekültek, persze csak a repülés iránti sóvárgásból, mint az a háborodott, térdepelő pózban, és az eső egyre csak veri a vaskarmokat és az acélkerítéseket, de sehol egy papírrepülő, hogy remegő belfallal az életét adja a nem létező hazáért, kezében egy gatyákkal teletömött szatyrokkal, mondta félálomban, a katonai teherszállítók átrepülnek a homokzsákok felett, a pólóján pedig Abraham Lincoln feje és az amerikai zászló lobog, mert Európát is leszopták, mint a csontot, és a maradékot a kutyáknak dobták, de azok csak szagolgatják őket, mint egy oda nem illő foltot a láb-szárig érő, harmatos fűben, ahol a vén kurva előrehajol, de értette, hogy mit mond,

úgyhogy ütötte, ütötte a fülét, és akkor végre elhallgatott, habár így se tudta már behozni a lemaradást, a virágok: lassú robbanás, dűnnyögte félálomban, hogy az anyjukat basszák meg, pedig mennyi túrós burekot megettek azokon a mítingeken, hogy azután habzó szájjal telerotyogtassák a gatyáikat, és csak széttárta a karját, hogy ha majd megint jönnek a törökök, vitorlázó repülővel húzzon át a határ felett, dűnnyögte, mert Amerikát már baszhatod, „keine Avion nach Amerika”, mondta, majd ásitott egyet, és csak nézte magát a vonat ablakában, amíg el nem nyomta az álm.

4

Mondhatni, szarrá ázott, ahogy le-fel járkált a Tempelhofon, meg aztán is, amikor a kapu alá behúzódott, mert oda is bevert az eső, hevesen zuhogott egész éjjel, de nem akarta alvással elkúrni az időt, mondta, és a fotelben virrasztotta át az éjszakát, úgyhogy másnap a vonaton az egész utat átaludta, és csak akkor kezdett úgy-ahogy magához térni, amikor a Keleti Pályaudvaron átszállt az Avala Expresszre, ahol a kupé koszos volt, a padló ragacsos, vagyis semmi nem változott, viszont az egyik ülésen talált egy újvidéki *Magyar Szó*-t, és belelapozott, mondta, persze semmi érdekeset nem talált benne, csak a *Turbo Paradiso*-t, vagyis hogy ekkor meg ekkor lesz a színházban az évadnyitó.

5

*Hej, moja dušice, izbaci bubice
iz svoje lepe lude plave glavice,*

szólt a fejében órákkal az előadás után is, amikor tulajdonképpen már régen Amerikában kellett volna lennie, csak hát elszúrta, és éppen erről akart mesélni a színésznőnek, el akarta mondani neki az egész Luftbrücke-tervet, de mivel ez túl hosszú és túl szövevényes, talán az is elég, ha csak a lényegét mondja el, gondolta, és kért még egy dupla Pelinkovacot citrom nélkül, jéggel, mert egy kicsit zavarban volt, és egyre csak az járt a fejében, hogy ő már mindenét, vagy majdnem mindenét látta ennek a színésznőnek, nem csak a mellét és nem csak a combja közét, hanem a csontjait és a bordáit is, a bordák gyönyörű kosarát egy kivetített röntgenfelvételen, éppen emiatt volt egy kicsit zavarban, és hiába ivott meg néhány dupla Pelinkovacot, a térde még mindig remegett, mert lelkes híve volt a színésznőnek, híve mindannak, amit ez a színésznő a színpadon tett, de nem mondta el neki soha, mert arra gondolt, hogy ki a lófaszt se érdekelne, hogy ő kinek vagy minek a híve, mondta, és meglötykölte az italt a poharában, most viszont egy kicsit más a helyzet, mert Berlinből hazafelé jövet azért szállt le a vonatról Szabadkán, hogy megnézze a *Turbo Paradiso*-t, miközben persze egyáltalán nem itt kellene most lennie, hanem Amerikában, mondta, csak elkúrta, nagyon elkúrta a dolgokat, és itt ragadt ebben a nyavalyás Európában, de amikor hazafelé jövet a vonaton, valahol Kőbánya után, meglátta az újságban az évadnyitót, akkor rögtön elkezdte számolni, hogy hanyadika van, és hogy milyen

nap is lehet, és megpróbálta végiggondolni, hogy mikor indult a törökkel Berlinbe, hány napig járkált le-fel az utcákon, és mennyi időt töltött utána abban a lepukkant, régi kórházban, de hiába próbálta kiszámolni, hogy szeptember melyik napja ez, valahol mindig elvétette, pedig elég lett volna megnézni a bélyegzőt a vonatjegyen, mondta elmosolyodva, de ez csak később jutott eszébe, és akkor meg is nézte, és megnyugodott, mert a *Magyar Szó*, amit az Avala Expressz kupéjában talált, friss volt, és egyből elhatározta, hogy Szabadkán leszáll, és megnézi az évadnyitót, és ha minden jól megy, még egy burekot is megehet az előadás előtt, gondolta, lényegében csak ennyit akart elmesélni a színésznőnek, aki ebben a pillanatban lépett be a büfé ajtaján, az arcáról már le volt mosva a smink, és a szétfakadt paradicsomoknak nyoma se maradt a vállán meg a nyakán, úgyhogy kiitta a maradék italát, és minden erejét összegyűjtve odament hozzá, és megölelte, mondani viszont csak annyit tudott, hogy nagyon... és hogy nagyon, nagyon... ennél több azonban nem fért ki a torkán, és a színésznő egy ideig mosolygott rá, és várta, hogy folytassa, de azután elnézést kért, és azt mondta, hogy ki kell mennie a mosdóba, és már indult is az ajtó felé, majd még visszajön, szólt hátra, és kiment, ő pedig kért még egy Pelinkovacot, citrom nélkül, dupla jéggel, és sokáig, sokáig csak nézte szótlanul a jégkockákat a pohárban, aztán magyarázni kezdte ezeknek a jégkockáknak, hogy például az a rész nagyon erős volt, amelyikben a disznó orgazmusáról beszéltek, arról, hogy a disznónak van a leghosszabb orgazmusa, hrrr, hrrrrrr, hrrrrrrrr, rrrrr, mondta, és milyen megrázó volt az a jelenet például, amikor az angyalok szárnyait lecsatolták, és kitépdesték belőlük a tollakat, és csak szálltak, szálltak a színpadon a kiszaggatott angyaltollak, és azután egy permetezőgéppel szétfújták őket minden irányba, megrendítő volt, mondta, egészen megrendítő, mert úgy érezte, mintha az ő szárnyait csatolták volna le, és mintha az ő szárnyaiból tépkedték volna ki a tollakat, hogy soha ne repülhessen el már Amerikába, mondta a jégkockáknak, és kiitta a poharát, majd kért még egy duplát, miközben a fejében a régi jugoszláv sláger szólt:

*Kupi mi haljine, srebrne lančice,
crvene maline i kartu do Amerike,*

és eszébe jutott az a jelenet is az előadásból, amikor a színpadra behúztak egy felfújható gumibabát, majd egy lábpumpával dagadtra fújták, és neki megint remegni kezdett a hasa, és a torka is elszorult, mert arra a lányra gondolt, akihez egy időben rendszeresen eljárt, mondta, és a katonaruhás jelenetnél már nem bírta tovább, mert akkor megint egy teherautón találta magát, hóval borított tájon, katonaruhában, és a feladatuk az ellenséges tanyák „megtisztítása” volt, legalábbis ezt mondták nekik, ami a gyakorlatban viszont úgy nézett ki, hogy előbb szarrá lőtték, majd kifosztották ezeket a tanyákat, vagy fordítva, előbb kifosztották, és azután lőtték őket szarrá, mondta, és az előbb nem akarta említeni, de most már mindegy, hogy amikor az előadásban a disznó orgazmusáról beszéltek, akkor neki az a horvát nő jutott eszébe, akin heten vagy nyolcan átmentek, a disznónak van a leghosszabb orgazmusa, erről beszéltek abban a jelenetben, de neki csak az járt a fejében, hogy milyen

lehetett annak a nőnek, akit heten vagy nyolcan megpumpáltak, a katonák orgazmusa nem volt hosszú, némelyik alig lökött kettőt vagy hármat, és már készen is volt, mondta, de ha a katonák sok rövid orgazmusát összeadnák, akkor lehet, hogy ez éppen annyi volna, mint egy disznó orgazmusa, mondta, és amikor ezt a jelenetet nézte, akkor az is megfordult a fejében, hogy milyen lehetett annak a szerencsétlen horvát nőnek, persze iszonyú lehetett, ez nem kérdés, de ha egy pillanatra legalább egy kicsit jó is volt neki, akkor ez enyhítő körülmény lehetne, gondolta, mert amit tettek, az örök időkre szól, éppen ezért az idők végezetéig megbocsáthatatlan, de ha volt annak a nőnek legalább egy rövid kis orgazmusa, akkor talán nem százezer évig kell vezekelniük, hanem csak kilencvenkilencezer-kilenszázkilencvenkilencig, mondta a jégkockáknak, és az a jelenet ütötte még szíven, amikor a színészek katonaruhát húztak, és elkezdtek szidni egymás anyját, az egyik katona szépen megkérte a másikat, hogy legyen szíves, kezdje el szidni az anyját, előbb csak úgy, egyszerűen az anyját, azután arra kérte, hogy a kurva anyját szidja, végül pedig, hogy azt a rohadék kurva magyar anyját, mondta, és a másik katona mindent pontosan így csinált, előbb csak az anyját szidta, azután a kurva anyját, végül a rohadék kurva magyar anyját, mondta, ez is telibe talált, és ennél a jelenetnél már biztosra vette, hogy a *Turbo Paradiso* az angyalokról szól, akik lejöttek az égből, mert tudni akarták, hogy milyen érzés embernek lenni, ezért leszálltak közénk, és most kipróbálnak mindent, amit csak lehet, hogy embernek érezzék magukat legalább egyszer, mondta, és úgy látszik, embernek lenni szerintük nem más, mint felturbózni a mennyországot, és egy hosszú orgazmus után az egész tárat beleüríteni a nő pinájába, közben visítva szidni a magyar, a horvát, a rác kurva anyját, mondta, a színésznő közben visszajött a mosdóból, és a büfé másik végében épp koccintott valakivel, ami annyit jelent, hogy szépen lerázta őt, gondolta, és rendelt még egy duplát, az előadás végén pedig megszólalt a *Hej, moja dušice*, a régi jugoszláv sláger, mondta, és a színészek a színpad egyik szélétől a másikig egy hatalmas nejlonfüggönyt feszítettek ki, majd csupaszra vetkőztek, és érett, pontosabban túlérrett, azaz felturbózott paradicsomot osztottak ki a nézőknek, közben a színésznő elmagyarázta, hogy most az a jelenet következik, amelyben megdobálhatják őket paradicsommal, tessék, csak tessék, bátran, ne féljenek, senkinek nem eshet semmilyen bántódása, mondta, és a többi színésszel együtt védőmaszkot húzott, majd pedig elkezdtek táncolni erre a jugoszláv slágerre, csupaszon és gázálarcban, és nem kellett sokáig biztatni a nézőket, mert hamarosan elrepült az első paradicsom, és rögtön utána elrepült a második meg a harmadik is, azután meg csak úgy záporoztak mindenfelől, a hangfalakból pedig egyre erősebben szólt a *Hej, moja dušice*, és a túlérrett paradicsomok nagy loccsanással fakadtak szét a színészek vállán, hasán, csípőjén, combján, hamarosan az egész színpad tele volt paradicsommal, és ezek a színészeknek öltözött angyalok lassan már bokáig érő vörös lében táncoltak, mintha csak egy vérbeli mulatságon volnának, és boldogan kenték szét magukon a paradicsomlét, mondta, és még szerencse, hogy a hangfalak egyre hangosabban dörögtek, közben ugyanis ki kellett

húzódnia a nézőtér szélére, és a lépcsőkre kellett ülnie, mivel a katonás jelenet alatt a hasa újra begörccsölt, úgyhogy a nézőtér széléről, a hasát fogva nézte az iszonyú angyalokat, a szanaszét szálló tollakat, és a rőfögő disznókat, ahogy felfalják az elesett katonákat, mondta a jégkockáknak, a legdurvább mégis az előadás legvége volt, amikor a nézők mind felszabadultabban élvezettel hajigálták a paradicsomokat, mert feltehetően „egy baromi jó poénnak” tartották az egészet, mondta, és persze az volt, egy baromi jó poén, de neki ezen kívül valami mást is jelentett, és nem tudta megdobálni őket, nem tudott hozzájuk vágni egyetlen rohadt paradicsomot se, úgyhogy ezért kell még egyszer megnéznie a *Turbo Paradiso*-t, mondta, hogy a végén ő is megdobja paradicsommal az angyalokat, és már elmúlt éjjél, amikor a színésznő egyszer csak megint ott volt mellette, és átkarolta neki a vállát, persze addigra elég sok Pelinkovacot megivott, és kezdtek összefolyni a dolgok, úgyhogy lehet, hogy a színésznő valójában nem is őt karolta át, de mindegy, nem volt már teljesen józan ő se, látta ugyanis, hogy a bárpult másik végén jó néhányszor koccintott azzal a másik faszival, gondolta másnap a buszon, de végül a színésznő mégis ott állt mellette, és valami természetgyógyásrról beszélt, aki Újvidéken dolgozik, valahol a Futaki út közelében, és állítólag nagyon jó, de hogy honnan jutott a színésznő eszébe, és hogy miért merült fel köztük ez a téma, arra már nem emlékezett másnap a buszon, amikor megtalálta a zsebébe gyűrt címet, mindössze annyi derengett neki, az is csak homályosan, hogy mintha a színésznő írta volna fel a természetgyógyász címét erre a papírdarabra, és talán valamiket mesélt is róla, de akkor ő már nem nagyon figyelt oda, mert valami egészen máson járt az esze, és másnap a buszon már biztosra vette, hogy ezt az újvidéki természetgyógyászt az a balfék szerb faszinger ajánlotta a színésznőnek, akivel egész este a bárpult másik végén iszogattak, gondolta, és a cetlit visszagyúrta a zsebébe, persze ki tudja, egy próbát esetleg megér, nem sokat veszíthet vele, mert hátha tud adni valamit ez a természetgyógyász, valamilyen teát vagy olajat a belekre, gondolta, hogy ne rotyogtasson annyit, mint az elmúlt napokban, amikor telefingotta már jóformán egész Berlint, mint ahogy Beckett fingotta tele a maga idejében Párizst, hát igen, bizonyos tekintetben nagy elődök nyomában jár, mondta magában, ami persze nem sok vigasszal szolgál, mert hazafelé, az Avala Expressz kupéjában is egyre csak eregetett, és aztán alig tudta visszatartani az előadás alatt, ettől viszont begörccsölt a hasa, úgyhogy kihúzódott a nézőtér szélére, és a vörös posztóval borított lépcsőkre ült, és végül ott, a lépcsőkön ülve engedte ki szép halkán a kövér galambokat.